

The background of the book cover is a complex, abstract network of thin, colored lines (yellow, blue, pink, and olive green) connecting numerous small, solid-colored dots of the same colors. The dots and lines are scattered across the entire page, creating a dense, web-like pattern that suggests a complex social or emotional network.

*Sedm nádherných, dokonalých dní...
Pak zmizel. Jaké tajemství ho k tomu přimělo?*

Muž, který už nezavolal

ROSIE
WALSH

motto

Muž, který už nezavolal

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Rosie Walsh

Muž, který už nezavolal – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Muž, který už nezavolál

ROSIE
WALSH

Praha 2018

Přeložila Klára Kolinská

THE MAN WHO DIDN'T CALL © Rosie Walsh Ltd., 2018

Translation © Klára Kolinská, 2018

Cover design © Jaya Miceli

Cover Illustration © shuoshu/Getty Images

ISBN tištěné verze 978-80-267-1259-6

ISBN e-knihy 978-80-267-1343-2 (1. zveřejnění, 2018)

*Tato kniha je věnována všem, kdo poznali, jaké je
marně čekat, až zazvoní telefon.
Zejména těm, kdo netušili, jak moc jim na tom záleží.*

PODĚKOVÁNÍ

Mé díky patří především Georgi Paglierovi a Emmě Stone-xové za ten zvláštní horký den, kdy jsme se společně shodli, že tuhle knihu musím bez odkladu napsat. A za ohromnou podporu a nadšení, které mi celou dobu projevovali.

Vřelé díky Pam Dormanové, mé editorce, za brilantní redaktorské postřehy, neomylnou intuici a hluboké pochopení, s nímž k mé knize přistupovala. Brianu Tartovi, Kate Starkové, Lindsay Prevettové, Kate Griggsově, Roseanne Serrově, Jeramiemu Ortonovi a ostatním v týmu nakladatelství Pamela Dorman Books/Viking za jejich pracovní nasazení a nadšení. Být ve společnosti tak výjimečných autorů je pro mě skutečná čest.

Má nehynoucí vděčnost patří Allison Hunterové, mé neúnavné americké agentce, která mě v první fázi div neumohla svými požadavky, ale pak mi zprostředkovala autorskou smlouvu snů. A také mé britské agentce Lizzy Kremerové, která celý proces vzniku této knihy řídila svou pevnou a neomylnou rukou a bez níž bych byla úplně ztracená. A stejně tak Harriet Mooreové a Olivii Barberové.

Jsem nesmírně vděčná i Samu Humphreysovi z Mantle za to, že si můj příběh od první chvíle zamiloval, a za precizní a citlivou redakční práci, díky níž je konečný výsledek nesrovnatelně kvalitnější, než bych to bývala dokázala sama. Děkuji také dalším redaktorům po celém světě, kteří

se na podobě knihy různým způsobem podíleli. Dodnes nemohu uvěřit, jaké jsem měla štěstí na spolupracovníky! Má vděčnost patří Alici Howeové z David Higham Associates a celému jejímu oddělení zajišťujícímu práva na překlady, Emmě Jamisonové, Emily Randleové, Camille Dubiniové, Margaux Vialleronové a Annabel Churchové.

Děkuji fotbalovému týmu Old Robsonians, jehož jsem oddaným fanouškem. Za zmínku v této knize věnovali jeho členové více než štědrou částku charitativní organizaci CLIC Sargent, která se zabývá pomocí dětem. Já jsem jim věnovala víc než pouhou zmínku, protože jsou to moji hrdinové.

Děkuji Gemmě Kicksové a báječnému týmu charitativní organizace Hearts & Minds za velkorysou pomoc, kterou mi poskytli, když jsem shromažďovala informace o neziskové organizaci Zdravotní klaun. Hluboce na mě zapůsobilo, jak moc zdravotní klauni dokáží každý den změnit život stovkám nemocných dětí, a bylo to pro mě silnou inspirací. Děkuji také Lynne Barlowové z dětské nemocnice v Bristolu.

Děkuji Emmě Williamsové, zdravotní sestře specializující se na psychiatrickou pomoc, Jamesi Gallagherovi, uměleckému truhláři, a Victorii Bodeyové, oddané matce několika synů. Děkuji mnoha přátelům, kteří mi trpělivě odpovídali na nekonečný příval (mnohdy velmi osobních) otázek na Facebooku.

Děkuji Emmě Stonexové, Sue Mongredienové, Katy Reganové, Kirsty Greenwoodové a Emmě Hollandové za cenou zpětnou vazbu, kterou mi během různých stadií práce na rukopisu poskytli. A především mé drahé kolegyni spisovatelce Deborah O'Donoghueové, bez níž bych tuto knihu jen těžko mohla napsat. Tolik skvělých nápadů v ní pochází od tebe, Deb – děkuju. Už se nemůžu dočkat, až na pultech knihkupectví uvidím tvou vlastní novou knížku.

Děkuji kolegům spisovatelům z asociace South West Authors and Novelists za podporu a báječné společné obědy

plné smíchu. Dámám z asociace CAN za totéž. Děkuji Lindsey Kelkové za zprostředkování mého studijního pobytu v Los Angeles a za hodiny povětšinou velmi nespisovatelských diskuzí. Děkuji Rosii Masonové a její rodině za tu spoustu nezapomenutelných dnů, které jsme společně strávili v jejich krásném údolí, a Ellii Tintoové za oddanou, a zároveň nádherně bezbožnou péči o odkaz Margery Kempeové.

Děkuji členům mé rodiny, Lyn, Brianovi a Caroline Walshovým, kteří mě vždycky podpořili ve všem, co dělám, a kteří na mě byli tak pyšní, když jsem se konečně odhodlala publikovat pod svým vlastním jménem. A především děkuji svému milovanému Georgeovi a našemu dokonalému, neodolatelnému a báječnému malému synovi, našemu štěstí, které pro mě navždycky změnilo význam slova láska.

*Možná se můžeme zamilovat jedině tehdy,
když ještě nevíme, do koho jsme se to zamilovali.*

Alain de Botton
Lekce z lásky

ČÁST I.

KAPITOLA 1

Drahá,

dneska je to přesně devatenáct let od toho nádherného prosluněného rána, kdy jsme se na sebe naposledy usmáli a rozloučili se. Ani na okamžik jsme nezapochybovali, že se zase uvidíme, nebo snad ano? Naše příští setkání bylo jen otázkou času, ničeho jiného. Přesněji řečeno nešlo ani o otázku. Budoucnost se nám možná jevila stejně vzdálená a nehmatatelná jako poslední dozvuky nesmělého snu, v každém případě jsme v ní však byli oba. Spolu.

Ale přesto to byla jen iluze. A ani po všech těch letech nad tím nepřestávám žasnout.

Devatenáct let od toho dne. Celých devatenáct let! A já tě pořád ještě hledám. Nikdy tě nepřestanu hledat.

Často se mi zjevuješ, když to nejméně čekám. Třeba dneska jsem byl ponořený do nějakých bezvýznamných ponurých myšlenek, svaly celého těla sevřené jako železná pěst. A najednou jsi tam byla se mnou: v podobě zářivě barevného podzemního listu snášejícího se na šedivý udupaný trávník. Napětí v mém těle povolilo a vdechl jsem vůni života, na nohou jsem cítil vlhkou rosu a vnímal jsem jemné odstíny zeleně. Pokoušel jsem se tě zachytit, polapit

ten živý, nepokojný list, který se přede mnou skotačivě
proháněl po trávě. Pokoušel jsem se vzít tě za ruku
a podívat se ti zpříma do očí, ale tys mi tiše vyklouzla
z dosahu a ztratila ses jako přelud.

Nikdy tě nepřestanu hledat.

KAPITOLA 2

Den sedmý: Když jsme oba věděli

Trávník, táhnoucí se až k hrozivě černému okraji lesa, už byl vlhký rosou. Večerní vláhou ztmavl dohněda a hemžil se rušnou, činorodou aktivitou. Šiky mravenců neúnavně spěchaly za svým důležitým mravenčím posláním, hlemýždi se pomalu a odhodlaně sunuli vpřed a pavouci spřádali jemná vlákna svých tenkých, zrádných sítí. Země pod našimi těly lačně vdechovala poslední zbytky tepla.

Eddie ležel vedle mě a pobrukoval si ústřední melodii z *Hvězdných válek*. Svým palcem se dotýkal mého, pomalými, něžnými pohyby, jako lehounký obláček laskající srpek měsíce na setmělé nebeské klenbě nad našimi hlavami. „Pojď, budeme vyhlížet mimozemšťany,“ navrhl asi před hodinou, když barva zešeřelé oblohy začala zvolna přecházet z fialové do temně purpurové. A od té chvíle jsme se nepohnuli.

Slyšela jsem vzdálené supění posledního vlaku mizícího v tunelu v kopci na obzoru a usmála jsem se při vzpomínce na to, jak jsme tu s Hannah kdysi jako děti tábořily. Právě tady, na tomhle malém políčku v tomhle malém údolí, kde jsme si připadaly bezpečně ukryté před světem, který se nám tehdy také ještě jevil jako malý a nezáladný.

Jakmile se objevily první náznaky blížícího se léta, Hannah začala škemrat, aby nám rodiče dovolili postavit si stan.

Klidně, odpověděli. Když si ho postavíte na zahradě.

Zahrada před naším domem by pro tento účel byla zcela postačující. Bylo na ní dost rovného místa, a navíc na ni bylo vidět téměř z každého okna. Ale Hannah, jejíž smysl pro dobrodružství – třebaže byla o pět let mladší než já – daleko předstihoval můj, něco takového nemohlo uspokojit. Chtěla tábořit na poli, které se táhlo do prudkého kopce za domem a které teprve těsně pod jeho vrcholkem poskytovalo kousek jakžtakž rovné půdy, aby se na ní stan dal vůbec postavit. Bylo poseté uschlými kravinci a nad ním už se klenulo jen nebe. Cítily jsme se tam, jako kdybychom mohly z oblak nahlížet komínem přímo do naší kuchyně.

Naším rodičům se představa, že budeme samy tábořit na poli, příliš nezamlouvala.

„Ale vždyť se mi tam nemůže vůbec nic stát,“ naléhala Hannah tím svým umíněným, panovačným hláskem. Při té vzpomínce se mi po něm bolestně zastesklo.

„Bude tam se mnou Alex.“ Hannina nejlepší kamarádka trávila většinu času u nás. „A Sarah. Ta nás ochrání, kdyby někdo přišel a chtěl nás zabít.“

Jako kdybych byla urostlý chlap se spolehlivým pravým hákem.

„A když nás pustíte tábořit, nebudete nám muset chystat večeři. Ani snídani...“

Hannah byla svěhlavá a neústupná jako malý buldozer – nikdy jí nedošly protiargumenty a naši rodiče to nakonec vždycky nevyhnutelně vzdali. Zpočátku tábořili na poli s námi, ale posléze, v době, kdy jsem se s námahou prodírala spleťtým houštím puberty, dovolili Hannah a Alex, aby tam přespávaly samy, se mnou jako s osobním strážcem.

Lehávaly jsme tam v otcově starém festivalovém stanu, což bylo těžkopádné monstrum z oranžové plachtoviny připomínající malý bungalov, a poslouchaly symfonii zvuků v trávě venku. Často jsem zůstávala vzhůru dlouho poté, co moje mladší sestra a její kamarádka usnuly, a uvažovala

o tom, nakolik bych je opravdu byla schopná ochránit, kdyby někdo vpadl dovnitř. Nezbytnost chránit Hannah – nejen když spala v tom stanu, ale neustále – mi ležela v žaludku jako žhavý kámen, jako sopka chystající se každým okamžikem vybuchnout. A přesto, co bych v případě nebezpečí vlastně doopravdy udělala? Zasadila bych útočníkovi úder karate svou útlou dívčí pěstí? Nebo bych ho probodla klacíkem na opékání pěnových bonbonů?

Často působí nerozhodně, chybí jí dostatečná sebedůvěra – tak to o mně kdysi napsala do posudku třídní učitelka.

„No, tak tomu teda říkám užitečněj postřeh,“ zhodnotila zprávu učitelky moje matka, tónem, který si obvykle vyhrazovala pro plísnění mého otce. „Nic si z toho nedělej, Sarah. Klidně buď nerozhodná, když chceš. Od toho je puberta, tak si to užij.“

Nakonec jsem vždycky přece jen usnula, vyčerpaná nekonečným svárem mezi ochranným pudem a pocitem bezmoci, a probouzela jsem se časně, abych pro Hannah a Alex z nepopsatelných kombinací poživatin, které si sbalily s sebou, sestavila jejich oblíbenou nechutnost zvanou „snídaňový sendvič“.

Položila jsem si dlaň na hrud', abych ztlumila světlo vzpomínek. To nebyl večer pro smutnění; byl to večer pro prožívání přítomnosti. Pro Eddieho a pro mě, pro ten velký, dosud jen tušený cit, který se mezi námi rodil.

Snažila jsem se soustředit na zvuky, jimiž se nocí ozývala lesní mýtiná kolem nás. Na šramot hmyzích tělíček v trávě, na opatrné našlapování neviditelných zvířat, na šustění listů ve vánku, na klidný, pomalý rytmus Eddieho dechu. Poslouchala jsem, jak mu pod bundou tlouče srdce, a obdivovala jeho pevnost a pravidelnost. „Lidi nejsou vždycky takoví, jaký se zdaj na první pohled,“ říkával vždycky můj otec. „Musíš tomu dát čas, Sarah, pak teprve uvidíš, co v člověku opravdu je.“ Ale já jsem tohohle muže

pozorovala už týden a ještě jsem nezaznamenala ani stopu jakéhokoliv neklidu. V mnoha ohledech mi připomínal mě samotnou, jaká jsem se snažila být v práci: solidní, racionální, nepoznamenaná vrtkavostí štěstěny v prostředí neziskového sektoru – s tím rozdílem, že já jsem na sobě musela léta pracovat, abych tohoto zdání docílila, kdežto Eddie působil dojmem, jako by tento dar dostal do vínku od přírody.

Uvažovala jsem, jestli nějakým způsobem vnímá vzrušení, které se mi vzdouvalo v hrudi. Ještě před pár dny jsem byla nešťastná, opuštěná ženská před čtyřicítkou a před rozvodem. A pak se mi zničehonic přihodilo tohle. Potkala jsem jeho.

„Hele, jezevec!“ zašeptala jsem, když jsem ve tmě koutkem oka zahlédla pohybuující se stín. „Jestlipak je to Cedric?“

„Cedric?“

„Jo. Ale nejspíš to nebude on. Jak dlouho vlastně takoví jezevci žijou?“

„Nevím, řekl bych takovejch deset let.“ Eddie se ve tmě usmíval – slyšela jsem to.

„No, tak to určitě není Cedric. Ale mohl by to bejt jeho syn. Nebo možná vnuk.“ Odmlčela jsem se. „My jsme Cedrika milovaly.“

Eddieho tělem projela vlna uvolněného smíchu, která rezonovala až v mém. „Kdo je to ,my‘?“

„Já a moje mladší sestra. Často jsme kousek odsud tábořily.“

Eddie se překulil na bok; jeho obličej se přiblížil k mému tak těsně, že jsem mu viděla do očí.

„Jezevec Cedric. Ty... a já,“ řekl potichu. Špičkou prstu mi přejížděl po hranici vlasů. „Líbíš se mi. Líbí se mi, že jsme tu spolu. Vlastně se mi to líbí moc.“

Usmála jsem se, přímo do jeho laskavých, upřímných očí. Na jeho mimické vrásky, na mohutný úhel jeho čelisti.

Vzala jsem ho za ruku a políbila jsem ho na špičky prstů, drsné a zjizvené od třísek po dvaceti letech práce se dřevem. Připadalo mi, jako kdybych ho znala už celé roky, celý život. Jako kdyby nás někdo jeden druhému přisoudil, možná už při narození, a od té chvíle cílevědomě osnoval důmyslné plány, aby nás dal dohromady, až jsme se před šesti dny konečně potkali.

„Promiň, jenom na mě přišly nějaký sentimentální myšlenky,“ řekla jsem po dlouhé odmlce.

„Na mě taky,“ povzdychl si Eddie. „Zdá se mi, jako kdybych celej tenhle tejden poslouchal nějaký šílený houslový cajdák.“

Zasmála jsem se. Eddie mě políbil na nos a já jsem uvažovala, jak je možné prožít celé týdny, měsíce, dokonce celé roky, aniž by se ve vašem životě cokoliv změnilo, a pak během pouhých pár hodin jako kdyby scénář vašeho života někdo znenadání kompletně přepsal. Kdybych bývala ten den vyšla z domu později a nastoupila bych rovnou do autobusu, tak bych ho nikdy nepotkala, a tenhle zcela nový pocit jistoty by nebyl ničím víc než neslyšným šepotem promarněných příležitostí a špatného načasování.

„Řekni mi o sobě ještě něco,“ pobídl mě. „Pořád toho vím tak málo. Chci o tobě vědět všechno. Chci znát kompletní a nezkrácenou verzi životního příběhu Sarah Evelyn Mackeyové, včetně všech skandálních historek.“

Zhluboka jsem se nadechla.

Nešlo o to, že bych nechápala, že k tomu časem nevyhnutelně musí dojít, ale spíš o to, že jsem nebyla rozhodnutá, co udělám, až se tak stane. *Kompletní a nezkrácená verze životního příběhu Sarah Evelyn Mackeyové, včetně všech skandálních historek.* On to nejspíš zvládne. Tenhle muž měl v sobě klidnou, pevnou sílu připomínající bouřemi ošlehané molo nebo možná rozložitý dub, která na něm vytvářela mocné brnění proti všemu nečasu.

Přejížděl mi dlaní po křivce mezi bokem a žebry. „Tuhle křivku na tobě miluju,“ prohlásil.

Chlap, který je sám se sebou očividně tak srovnaný, určitě unese jakékoliv tajemství a sebevíc šokující pravdu, jakou mu svěřím, aniž by ho to poznamenalo nebo aniž by mou důvěru někdy obrátil proti mně.

Určitě mu to můžu říct.

„Mám nápad,“ navrhla jsem. „Pojďme se tu utábořit na noc. Budeme předstírat, že jsme pořád ještě mladí. Můžeme si rozdělat oheň, opéct si buřty a vyprávět si příběhy. Pokud ovšem máš stan. Vypadáš jako chlap, co určitě má stan.“

„Jo, jsem chlap, co má stan,“ potvrdil Eddie.

„Fajn! Tak to tak uděláme, a já ti řeknu všechno. Já...“ Překulila jsem se na druhý bok a zadívala se do tmy. V koruně kaštanu na kraji lesa matně zářily poslední vysoké svíce bílých květů. Těsně u našich obličejů se jemně kývaly žluté kalíšky pryskyřníků. Z důvodů, které se nikdy neobtěžovala nikomu objasnit, Hannah od malička pryskyřníky nesnášela.

Cítila jsem, jak mi v hrudi stoupá příliv dosud neznámého citu. „Je to tak fajn, bejt tady s tebou. Vyvolává to ve mně spoustu dávných vzpomínek.“

„Tak jo,“ usmál se Eddie. „Utáboříme se tu. Ale napřed pojď ke mně, prosím.“

Políbil mě na ústa a svět kolem nás na okamžik ztichl, jako kdyby někdo jednoduše stiskl knoflík nebo otočil vypínačem.

„Nechci, aby zejtra byl náš poslední společnej den,“ řekl, když slastná chvíle našeho polibku skončila. Objal mě ještě pevněji a já jsem vnímala příjemné teplo jeho hrudi a břicha a na dlaních měkké šimrání jeho nakrátko ostříhaných vlasů.

Vdechovala jsem čistou, suchou vůni jeho kůže a přemýšlela o tom, že pocit takovéto důvěrnosti s blízkým člo-

věkem se pro mě už dávno stal jen matnou vzpomínkou. Než jsme se rozešli s Reubenem, spali jsme každý na svém konci postele, s územím vymezeným netknutým prostěradlem mezi námi jako výmluvným svědkem selhání našeho vztahu.

„Dokud nás matrace nerozdělí,“ zažertovala jsem jednou večer, ale Reuben se ani neusmál.

Eddie se odtáhl, abych mu viděla do obličeje. „Hele... říkal jsem si, jestli bychom oba nemohli zrušit své plány. Já dovolenou a ty tu služební cestu do Londýna. Mám chuť se s tebou ještě tejden povalovat po polích.“

Nadzdvihla jsem se a opřela se o loket. *Nic na světě bych si nepřála víc, říkala jsem si v duchu. Byla jsem sedmnáct let vdaná, a za celou tu dobu jsem se nikdy necítila jako teď s tebou.*

„To by bylo skvělé, mít ještě jeden takovejhle tejden,“ odpovíděla jsem. „Ale nesmíš kvůli tomu rušit dovolenou. Budu tady, až se vrátíš.“

„Ne, nebudeš. Budeš v Londýně.“

„Ty trucuješ?“

„Jo.“ Políbil mě na krk.

„No tak, nech toho. Budu tady v Gloucestershiru, hned jak se vrátíš.“

Eddie se netvářil, že by ho mé ujištění nějak zvlášť upokojilo.

„Když přestaneš trucovat, tak ti možná přijedu naproti na letiště,“ dodala jsem. „Budou tam stát u příletů s cedulí s tvým jménem a na parkovišti bude připravený auto.“

Eddie vypadal, že tuto eventualitu zvažuje. „To by bylo fajn,“ řekl. „To by bylo moc fajn.“

„Tak domluveno.“

„A,“ odmlčel se a do jeho hlasu se najednou vloudil podtón nejistoty, „já vím, že je na to asi ještě trochu brzy, ale až mi vypovíš svůj životní příběh a já opeču burty, který snad

budou i jedlý, chci, abychom si vážně promluvili o tom, že ty žiješ v Kalifornii a já v Anglii. Tahle tvoje návštěva je moc krátká.“

„Já vím.“

Eddie líně škubal prsty stébla tmavé trávy. „Až se vrátím z dovolený, budeme na sebe mít jak dlouho – tejdén? Než se budeš muset vrátit do Států?“

Přikývla jsem. Jediný mráček na představě našeho společného týdne bylo právě tohle – vědomí nevyhnutelného rozloučení.

„No, v tom případě myslím, že budeme muset... já nevím, něco udělat. Nějak se rozhodnout. Já tě nemůžu nechat jen tak jít. Nedokážu žít s vědomím, že jsi někde ve světě a já nejsem s tebou. Myslím, že bychom se měli pokusit vymyslet, jak budeme dál fungovat.“

„Jo,“ přitakala jsem tiše. „Jo, já si to myslím taky.“ Vsunula jsem ruku do jeho rukávu. „Už jsem o tom taky přemýšlela, ale pokaždý, když jsem se pokusila na to zavést řeč, tak jsem ztratila kuráž.“

„Fakt?“ V jeho hlase zazněl úlevný smích a já jsem si uvědomila, že i jeho muselo stát nemálo odvahy začít o tom mluvit. „Sarah, ty jsi přece jedna z nejsebejistějších žen, co jsem v životě potkal.“

„Hmm.“

„Ne, myslím to vážně. Je to jedna z věcí, který se mi na tobě líbí. Jedna z *mnoha* věcí, který se mi na tobě *moc* líbí.“

Už to byla spousta let, co jsem se musela začít opevňovat sebejistotou jako neproniknutelným štítem. Ale přestože jsem si ji od té doby osvojila tak, že se mi stala druhou přirozeností – přestože jsem přednášela na lékařských sympoziích po celém světě, poskytovala rozhovory televizním štábům a vedla tým spolupracovníků – pokaždé mě vyvedlo z míry, když někdo mou sebejistotu komentoval. Vždycky mi v takové chvíli připadalo, že mi můj štít zrádně sebral

a že jsem nechráněná a vystavená živlům jako člověk stojící na kopci uprostřed bouřky.

Potom mě Eddie znovu políbil a já jsem cítila, jak všechny mé negativní pocity slábnou a mizí. Smutek z minulosti, nejistota z budoucnosti. Tohle je budoucnost, která je mi souzena. *Tohle.*

KAPITOLA 3

O patnáct dní později

„Muselo se mu něco stát.“

„A co jako?“

„Třeba je mrtvej. Anebo ne zrovna mrtvej. Ačkoliv, proč by nemohl bejt mrtvej? Moje babička umřela úplně nečekaně, když jí bylo čtyřiačtyřicet.“

Jo se na mě otočila ze sedadla spolujezdce. „Sarah.“

Vyhnula jsem se jejímu pohledu.

Jo se místo na mě podívala na Tommyho, který nás vezl po silnici M4 směrem na západ. „Slyšel jsi to?“ zeptala se ho.

Tommy neodpověděl. Díval se přímo před sebe, čelist pevně stisknutou, žíly pod bledou kůží na spáncích mu pulzovaly, jako kdyby v nich bylo něco uvězněného a snažilo se prodrat ven.

Neměly jsme s ním s Jo jezdit, napadlo mě znovu. Myslely jsme to dobře, byly jsme přesvědčené, že uvítá podporu dvou svých nejstarších kamarádek – koneckonců, člověku se nestává každý den, aby se musel potkat tváří v tvář se svým dávným nepřítelem ze školních let, který ho jako dítě krutě šikanoval, a navíc za asistence houfu novinářů –, ale s každým kilometrem, který jsme v nevlídném, pochmurném dešti urazili, bylo stále víc zřejmé, že naše přítomnost jen zvyšuje jeho úzkost a neklid.

To, co dnes potřeboval ze všeho nejvíc, byla možnost podat si nějak trochu sebevědomí, anebo alespoň jeho zdání,

aniž by ho přitom pozorovali dva lidé, kteří ho znali ze všech nejlíp. Možnost předstírat, že co se stalo, stalo se a už je to pryč. *Jen se na mě podívejte, dneska je ze mě úspěšný konzultant pro oblast sportu a vyvíjím program pro svou bývalou školu! A jsem šťastný, že mohu spolupracovat s vedoucím jejího oddělení tělesné výchovy – s chlapem, co mě jako malého kluka praštil do břicha a smál se, když jsem zabořil obličej do trávy a brečel!*

A aby to bylo ještě o něco složitější, na zadním sedadle vedle mě seděl Join sedmiletý syn Rudi. Jeho otce zrovna ten den pozvali na pracovní pohovor a Jo si nestihla sehnat hlídání. Rudi s ohromným zájmem poslouchal celý náš rozhovor o Eddieho zmizení.

„Takže Sarah si myslí, že její přítel je mrtvej a maminka se na ni zlobí,“ shrnul Rudi prozatímní stav věcí. Zrovna procházel obdobím, kdy rozpačité hovory dospělých na vážná témata pohotově přetavoval ve výstižné, nenapodobitelně originální hlášky, a šlo mu to nadmíru skvěle.

„Není to její přítel,“ upřesnila Jo. „Strávili spolu jenom sedm dní.“

V autě se opět rozhostilo ticho, do něhož Rudi svým nedávno osvojeným ruským přízvukem pronesl: „Sarah mysljet, što její přítel mrtvjej.“ Rudi měl nového spolužáka, Aleksandra, který se krátce předtím přistěhoval do Londýna z nějakého zapadákova u ukrajinských hranic. „Jevó zabít tajná polícijs. Máma nésouhlasit. Máma na Sarah zlobit.“

„Já se na Sarah nezlobím,“ ohradila se Jo popuzeně. „Jenom si o ni dělám starosti.“

Rudi o této možnosti chvíli uvažoval a pak pravil: „Já mysljet, što ty lhát.“

Jo tento závěr nemohla popřít, a tak raději mlčela. Já jsem jí nechtěla odporovat, a tak jsem mlčela také. Tommy, který ostatně nepromluvil už dvě hodiny, jednoduše mlčel dál. Rudiho přestaly naše starosti zajímat a vrátil se ke svému

tabletů. Dospělí pořád řeší nějaké divné a nesmyslné problémy.

Pozorovala jsem, jak Rudi na obrazovce likviduje jednoho mimozemšťana za druhým, a zničehonic se mě zmocnila silná nostalgie: po jeho nevinosti, po náhledu na svět z pozice sedmiletého človíčka. V duchu jsem si představovala Rudiho planetu, na níž mobilní telefony slouží jako herní konzole, nikoliv jako nástroje psychologického teroru, a kde je materská láska stejně pevnou, důvěrnou a neutuchající jistotou jako tlukot srdce.

Pokud měl přechod z dětství do dospělosti nějaké výhody, tak mně ten den naprosto unikaly. Kdo by raději nestřílel mimozemšťany a nemluvil s legračním ruským přízvukem? Kdo by nedal přednost každodennímu pohodlí snídaně a obědění připraveného maminkou, když jedinou alternativou byly zoufalé úvahy o muži, který pro mě znamenal všechno na světě, a znenadání se proměnil v pouhé nic? A to nemluví o muži, za něhož jsem byla sedmnáct let vdaná; mluvím o muži, kterého jsem znala přesně sedm dní. Není divu, že mě všichni v tomhle autě považují za blázna.

„Hele, já vím, že to zní jako příběh z červený knihovny,“ přerušila jsem po chvíli tísnivé ticho. „A nemám vám za zlé, že vám jdu na nervy. Ale něco se mu muselo stát, jsem si tím jistá.“

Jo otevřela přihrádku na rukavice, vytáhla z ní velkou tabulku čokolády a rázně z ní odlomila pořádný kousek.

„Mami?“ ozval se Rudi okamžitě. „Co to máš?“

Věděl moc dobře, co maminka má. Jo mu beze slova úlomek čokolády podala. Rudi se na ni usmál svým nejširším, nejbezelstnějším úsměvem a Jo mu úsměv navzdory své narůstající podrážděnosti oplatila. „Víc už ale nedostaneš,“ upozornila ho. „Akorát by ti bylo špatně.“

Rudi neprotestoval; byl si jistý, že maminka stejně nakonec podlehne.

Jo se otočila ke mně. „Podívej, Sarah, já opravdu nechci bejt necitelná, ale myslím, že se budeš muset smířit s tím, že Eddie prostě není mrtvej. Ani zraněnej, ani nemá rozbitej telefon, ani nebojuje se smrtelnou nemocí.“

„Jo, a jak to víš? Obvolala jsi snad všechny nemocnice nebo jsi mluvila s místním koronerem?“

„Panebože,“ vzdychla si Jo a zadívala se mi přímo do očí. „Řekni mi, žes to neudělala ty, Sarah! Ježíšikriste!“

„Ježíšikriste,“ zašeptal Rudi ozvěnou.

„Nech toho!“ okřikla ho Jo.

„Tys to řekla první,“ ohradil se Rudi.

Jo dala Rudimu další kus čokolády a on se spokojeně vrátil ke svému iPadu. Byl to dárek ode mě z Ameriky a řekl mi, že ho má ze všech věcí na světě nejradši. Což mě tenkrát rozesmálo a zároveň mi to k jeho překvapení i vehnalo slzy do očí, protože jsem věděla, že tuhle větu pochytil od Jo. Z Joanny Monkové se stala skvělá matka, navzdory tomu, jakou výchovou si v dětství prošla sama.

„No, tak co?“ naléhala.

„Prosím tě, Jo, samozřejmě že jsem neobvolávala nemocnice,“ vzdychla jsem si. Koutkem oka jsem pozorovala hejno vran poletujících nad telefonními dráty.

„Určitě ne?“

„Jasně že ne. Chtěla jsem tím říct jen to, že nevíš o nic líp než já, co se Eddiemu stalo.“

„Ale vždyť chlapi tohle dělají pořád!“ vybuchla netrpělivě. „Tak to chodí, to přece víš.“

„O tom, jak to chodí při randění, nevím nic. Posledních sedmnáct let jsem byla vdaná.“

„No, tak dej na mě, nic se za tu dobu nezměnilo,“ opáčila Jo hořce. „Takhle se prostě chlapi chovají.“

Jo se obrátila o podporu k Tommymu, ale ten nereagoval. Poslední zbytky sebejistoty, kterou ohledně svého dnešního velkého dne usilovně předstíral, se rozptýlily jako ranní

mlha a od chvíle, kdy jsme vyjeli, skoro nepromluvil. Jen jednou, když jsme stavěli na benzince, si vychutnal krátký okamžik pýchy a uspokojení poté, co si přečetl zprávu, že účast potvrdili zástupci tří místních novin, ale už o pár minut později mě v bistru ve frontě na kávu oslovil „Sarah“, a Tommy mi říkal křestním jménem jenom tehdy, když byl silně rozrušený. (Od našich třináctých narozenin, kdy začal posilovat a používat vodu po holení, jsem pro něj byla výhradně „Harringtonová“.)

Ticho v autě houstlo a já jsem cítila, že bitvu, kterou jsem zahájila ve chvíli, kdy jsme vyjeli z Londýna, neodvratně prohrávám.

Jsem na cestě zpátky do Gloucestershiru, vytukala jsem rychle zprávu Eddiemu. Jedeme s kamarádem Tommym, dneska zahajuje svůj velkej sportovní projekt na naší bejvalý škole. Kdyby ses chtěl sejít, můžu přespat u rodičů. Bylo by fajn se vidět. Sarah x

A necítila jsem u toho ani pýchu, ani stud. Tuhle fázi už jsem měla za sebou. Každých pár vteřin jsem netrpělivě poklepala na displej telefonu v očekávání zprávy o doručení.

Zpráva byla doručena, ohlásil mi telefon čiperně.

Dívala jsem se na displej a úpěnlivě doufala, že na něm každou vteřinu naskočí okénko nové textové zprávy. To by znamenalo, že Eddie se mnou komunikuje.

Nic.

Podívala jsem se ještě jednou. Zase nic.

Za chvilku jsem se podívala znovu. Pořád nic. Schovala jsem telefon do kabelky, abych ho neměla na očích. Tohle přesně dělají mladé holky, které procházejí agonii dospívání, napomínala jsem v duchu samu sebe. Holky, co se teprve učí vážit si samy sebe a s nervózní hysterií čekají, jestli se jim ozve kluk, s kterým se minulý pátek líbaly někde v zastrčeném koutě. Takhle se přece nechová dospělá, sedma-

třicetiletá ženská. Ženská, která zcestovala celý svět, přežila tragédii a řídí úspěšnou charitativní společnost.

Děšť pomalu ustával. Škvírou pootevřeného okénka pronikala dovnitř vůně mokrého asfaltu a hlíny, z níž stoupal mlžný opar. *Tahle muka už dlouho nevydržím.* Apaticky jsem pozorovala kulaté balíky slámy na poli, napěchované do lesklých černých plastových obalů jako buclatá stehna do těsných punčoch. Co nevidět se z toho zblázním. Jestli se nedozvím, co se stalo, zřítím se volným pádem do bezedné propasti zoufalství.

Znovu jsem se podívala na displej telefonu. Už uplynulo čtyřiaadvacet hodin, co jsem z něj vyndala SIM kartu a resetovala ho. Nejvyšší čas na další pokus.

O půl hodiny později jsme po rušné dvouproudé silnici vjížděli do Cirencesteru a Rudi se vyptával matky, proč mraky po obloze plují různými směry.

Byli jsme jen pár kilometrů od místa, kde jsem se s ním poprvé setkala. Zavřela jsem oči a pokoušela se vybavit si vzpomínky na to horké ráno. Na těch pár prostých, nekomplikovaných hodin Před Eddiem. Na nakysle sladkou vůni bezových květů. Ano, a na sluncem spálenou travu. Na hejny motýlů, malátně poletujících horkým vzduchem. Na hustý, světle zelený koberec ječmene na poli, šustící v teplém vánku, z něhož co chvíli vyrazil vyplašený králík. A na ten zvláštní pocit očekávání, který se ten den vznášel nad vesnicí, na ticho hrozící v každém okamžiku explozí, na neznámá tajemství, která ukrývalo.

Ve vzpomínkách jsem mimoděk přeskočila čas na chvíli o několik minut později, kdy jsme se s Eddiem potkali. Ten přímočarý, přátelský chlap s laskavými očima a upřímným obličejem pro mě byl jako zjevení, které mi okamžitě vyplnilo celý emocionální prostor. Při tom pomyšlení mě zalila nová vlna zmatku a zoufalství.

„Klidně si myslete, že jsem blázen a odmítám přijmout realitu,“ promluvila jsem do ticha v autě, „ale tohle nebyl žádný úlet. Bylo to... vážný. Oba jsme to věděli. A proto jsem si jistá, že se mu muselo něco stát.“

Při té představě mi další slova uvízla v krku.

„Řekni jí něco, prosím tě,“ obrátila se Jo na Tommyho.

„Já jsem sportovní konzultant,“ zabručel Tommy hlasem plným špatně skrývaných rozpaků. „Já pracuju s tělem, ne s hlavou.“

„A kdo pracuje s hlavama?“ dožadoval se Rudi další informace. I při hraní s tabletem evidentně zvládal náš rozhovor sledovat.

„Terapeuti pracujou s hlavama,“ odpověděla Jo unaveně. „Terapeuti a já.“

Ferapeuti. Vyslovovala to *ferapeuti*. Jo se narodila a vyrostla v Ilfordu, byla pravá a nefalšovaná rodačka z východního předměstí Londýna. A já jsem ji milovala; milovala jsem její přímou a vznětlivý temperament, její neohroženost (někdo by to možná nazval neuznáváním hranic) a ze všeho nejvíc jsem milovala odhodlanou a neochvějnou lásku, s níž vychovávala svého syna. Milovala jsem na Jo úplně všechno, ale dnes bych přesto dala přednost tomu, kdybych nemusela sedět v autě právě s ní.

Rudi se mě zeptal, jestli už tam budeme. Odpověděla jsem mu, že ano. „To je ta vaše škola?“ zeptal se a ukázal na komplex budov, který viděl z okénka.

„Ne, ale vypadá trochu podobně.“

„Tak je to vaše škola?“

„Ne. To je Waitrose.“

„A kdy už tam budeme?“

„Za chvíli.“

„Za kolik minut?“

„Asi za dvacet.“

Rudi se s okázalou otráveností rozvalil na svém sedadle.

„Taková doba,“ zamumlal. „Mami, já potřebuju nějaký nový hry. Můžu dostat nějaký nové hry?“

Jo mu odpověděla, že nemůže, ale Rudi se přesto pustil do online nákupu. Ohromeně jsem sledovala, jak věčně natukal do tabletu Joino přihlašovací jméno a heslo.

„Hele, počkej,“ zašeptala jsem. Rudi zvedl hlavu orámovanou svatozáří blondatých kudrn. Hnědé mandlové oči mu jiskřily potměšilostí. Přiložil si prst na rty a pak mi jím varovně zahrozil. A já, protože jsem tohle dítě milovala víc, než jsem byla ochotná si připustit, jsem varování uposlechla.

Jeho matka obrátila pozornost k druhému dítěti na zadní sedačce. „Hele, podívej se,“ řekla a položila mi buclatou ruku na stehno. Nehty měla pro dnešní příležitost nalakované odstínem jménem Rum. „Já myslím, že si budeš muset přiznat, jak to je. Zkrátka jsi potkala fajn chlapa, strávili jste spolu příjemnej tejdén, on pak odjel na dovolenou a už se ti neozval.“

Ale přiznat si to takhle otevřeně bylo v tu chvíli víc, než jsem dokázala snést; sprádání teorií pro mě bylo pořád ještě přijatelnější.

„Měl patnáct dní na to, aby se ti ozval, Sarah. Tys mu volala, posílala jsi mu zprávy, zkoušela jsi všechno možný, včetně věcí, který bych upřímně řečeno zrovna od tebe nečekala, a přesto... žádná odpověď. Já jsem tohle zažila taky, zlato, a vím, jak moc to bolí. Ale nepřestane to bolet, dokud si nepřiznáš pravdu a nenecháš to bejt.“

„Já bych to nechala bejt, kdybych věděla, že jednoduše nemá zájem. Ale já to nevím.“

Jo si vzdychla. „Tommy, prosím tě, pomoz mi s ní.“

Následovalo dlouhé ticho. Existuje vůbec větší ponížení než tohle? uvažovala jsem v duchu. Než vést skoro ve čtyřiceti letech takovýhle rozhovor? Před třemi týdny touhle dobou jsem byla plně fungující dospělý člověk. Předsedala

jsem schůzi správní rady naší společnosti. Psala jsem zprávu pro dětskou nemocnici, s níž naše společnost měla brzy začít spolupracovat. Ten den jsem se ráno normálně vypravila do práce, žertovala jsem s kolegy, vyřizovala telefony, odpovídala na e-maily. A teď tu bezmocně sedím a zvládám svoje emoce hůř než sedmiletý kluk, co sedí vedle mě.

Sledovala jsem ve zpětném zrcátku Tommyho obočí a snažila se z jejich pohybu uhodnout, jestli se chytne a přispěje svou troškou do mlýna. Od doby, co Tommy krátce po dvacátých narozeninách přišel o vlasy, začalo obočí v jeho tváři žít vlastním, stále dominantnějším životem, až se stalo spolehlivějším barometrem jeho nálad a úvah než jeho ústa.

V tuto chvíli bylo jeho obočí svaštělé do jedné výrazné linky. „No, jak bych to řekl,“ začal obezřetně. Pak se odmlčel a já jsem cítila, jaké úsilí ho stojí odpoutat se od vlastních problémů. „Ty prostě automaticky předpokládáš, Jo, že s tebou souhlasím, pokud jde o Sarah. Ale já si nejsem tak jistý.“ Jeho hlas byl tichý a uvážlivý, jako pohyb kočky vyhýbající se nebezpečí.

„Cože?“

„Z tohohle kouká hádka,“ poznamenal Rudi šeptem.

Pohyb Tommyho obočí kopíroval jeho další větu. „Určitě máš pravdu v tom, že většina chlapů přestane volat proto, že prostě nemají zájem, ale v tomhle případě se mi zdá, že by za tím mohlo bejt něco víc. Strávili spolu přece celej tejden. Celej tejden, umíš si to představit? Kdyby Ediemu šlo jenom o víc co, tak by bejval zmizel už po první noci.“

„Proč by se vypařil už po první noci, když si mohl užívat víc čeho celej tejden?“ odfrkla si Jo.

„Ale no tak, Jo! Na tohle užije dvacetiletý kluky, ne chlapa, kterému je skoro čtyřicet!“

„To mluvíte o sexu?“ otázal se Rudi.

„Cože?“ vyhrkla Jo zaskočeně. „Copak ty víš o sexu?“

Rudi se polekaně stáhl zpátky ke své podloudné hře na tabletu.

Jo ho chvílku podezíravě sledovala, ale Rudi se s předstíraným zaujetím skláněl nad monitorem a něco si pro sebe mumlal svým nově osvojeným ruským přízvukem.

Zhluboka jsem se nadechla. „Jedna věc, kterou si neumím vysvětlit, je, že sám navrhl, že tu dovolenou zruší. Proč by –“

„Potřebuju čurat,“ oznámil Rudi náhle. „Myslím, že to vydržím tak maximálně minutu,“ dodal, než se Jo stačila zeptat.

Zastavili jsme u zemědělské školy, přímo přes ulici naproti škole, kam chodil Eddie. Když jsem se dívala na nápis na průčelí a představovala si dvanáctiletého Eddieho, jak prochází jejími vraty, zalil mě čerstvý příliv ostré bolesti. Viděla jsem v duchu jeho kulatý dětský obličej a na něm ten známý široký úsměv, který mu s postupujícími roky vyhloubil kolem úst dobromyslné mimické vrásky.

Právě jedeme kolem tvé školy, napsala jsem zprávu, než jsem se stačila zarazit. **Chtěla bych vědět, co se s tebou stalo.**

Jo byla podezřele vlídná, když se s Rudim vrátili k autu. Prohlásila, že to vypadá na krásný den a že je hrozně ráda, že jsme si společně vyrazili na výlet.

„Řekl jsem mámě, že je na tebe hnusná,“ pošeptal mi Rudi. „Chceš kousek sejra?“ Poklepal na plastovou krabičku plnou plátků sýra, které předtím vyndal ze sendvičů, jež mu Jo připravila na cestu.

Něžně jsem mu prohrábla vlasy. „Ne,“ pošeptala jsem mu. „Ale jsi hodnej. Děkuju.“

Jo velkomyslně předstírala, že náš rozhovor neslyšela. „Říkala jsi, že Eddie navrhl, že tu dovolenou zruší,“ vrátila se k nedořešenému tématu.

A já jsem cítila, jak se pukliny na mém srdci bolestně rozevírají ještě víc, protože jsem samozřejmě dobře věděla,

proč je pro ni tak těžké být chápavá a trpělivá. Věděla jsem, že z těch mnoha mužů, kterým za ty roky, ještě než se jí narodil Rudi, dala své srdce a duši (a mnohdy i tělo), jí skoro žádný pak nezavolał. A když už zavolali, většinou se brzy ukázalo, že kromě ní mají rozpracovaný celý harém dalších bokovek. A ona každému z nich znova a znova dovolovala, aby ji podváděl a ponižoval, protože se nedokázala definitivně zříci naděje, že bude milována. A pak se na scéně objevil Shawn O'Keefe, Jo otěhotněla a Shawn se k ní nastěhoval, protože věděl, že u Jo dostane plný servis a všechno, nač si vzpomene. Za celou dobu, co byli spolu, si nesehnal práci. Čas od času zmizel na celou noc, aniž jí řekl, kde byl. Jeho dnešní „pracovní pohovor“ byl pustý výmysl.

Ale Jo to už sedm let statečně snášela, protože se jí nějak podařilo samu sebe přesvědčit, že mezi ní a Shawnem vykvete krásný květ lásky, jen když se budou ještě trochu víc snažit, jen když bude trochu trpělivější a počká, až její milovaný konečně dospěje. Přesvědčila samu sebe, že mohou být rodina, jakou sama v dětství nepoznala.

Ano, Jo dobře věděla, jaké to je odmítat přijmout realitu.

Ale moje situace byla něco, na co svou vlastní zkušenost z nějakého důvodu nedokázala vztáhnout. Od chvíle, kdy Eddie tak nečekaně zmizel z povrchu země, se mě snažila potěšit, nutila se donekonečna naslouchat mým teoriím, ujišťovala mě, že zítra určitě zavolá. Ale sama z toho nevěřila ani slovu a teď jí docházela trpělivost. *Nenech se sebou zacházet stejně, jak jsem se sebou nechala zacházet já*, říkala mi jinými slovy. *Skonči to, Sarah, a osvobod' se, dokud ještě můžeš*.

Problém byl v tom, že jsem nemohla.

Možnost, že Eddie prostě nemá zájem, jsem samozřejmě vzala pečlivě v úvahu. Jeden každý z těch patnácti dnů, kdy můj telefon zatvrzele mlčel, jsem si v duchu dopodrobna přehrávala každou z těch nádherných, jiskřivých chviliek,

které jsme spolu strávili, a usilovně jsem pátrala po nepatrných trhlínkách, po nenápadných varovných známkách, že si třeba není naším vztahem tak jistý jako já, a neobjevila jsem vůbec nic.

Přestože jsem v těch dnech skoro nechodila na Facebook, najednou jsem na něm byla pořád a zoufale jsem na jeho profilu hledala známky života. Nebo, což by bylo ještě horší – známky, že do jeho života vstoupil někdo jiný.

Nic.

Telefonovala jsem mu a posílala jsem mu zprávy; dokonce jsem mu v zoufalství jednou poslala krátký tweet. Stáhla jsem si Facebook Messenger a WhatsApp a stokrát za den jsem kontrolovala, jestli se někde nevynořil. Ale obě aplikace mi pokaždé sdělily to samé: Eddie David byl naposledy spatřen online před dvěma týdny, v den, kdy jsem odjela z jeho domu, aby si mohl zabalit na dovolenou ve Španělsku.

S pocity hlubokého studu a ponížení jsem si v zoufalství dokonce stáhla pár seznamovacích aplikací, abych zjistila, jestli není na některé z nich zaregistrován.

Nebyl.

Strašně jsem toužila dostat tuhle nezvladatelnou situaci pod kontrolu. Nemohla jsem spát; při pouhém pomyslení na jídlo se mi vnitřnosti pokaždé zkroutily do křečovitého uzlu. Nedokázala jsem se na nic soustředit a při každém pípnutí telefonu jsem se po něm dychtivě vrhla jako hladová šelma po kořisti. Celý den mě svazoval pocit naprostého vyčerpání, někdy až dusivý, a většinu noci jsem pak ležela s očima dokořán a zírala do tmy Tommyho hostinského pokoje v severním Londýně.

Zvláštní na tom bylo, že jsem přitom celou dobou *věděla*, že tohle nejsem já. Věděla jsem, že se chovám úplně nepřičetně, věděla jsem, že se můj stav s časem nijak nelepší, naopak, že je to se mnou čím dál horší, ale neměla jsem ani

silnou vůli, ani dost energie, abych se vzchopila a vystoupila z bludného kruhu.

Proč nezavolat? Vytukala jsem jednoho dne do Googlu. Nabídka odpovědí, které na mě vyhledávač vzápětí vychrlil, mě málem smetla jako hurikán. V zájmu zachování zbytků přičetnosti jsem honem stránku zavřela.

Pak jsem si raději znovu zkusila vygooglovat Eddieho, prošla jsem si stránky jeho firmy a hledala jsem... v tu chvíli už jsem sama nevěděla, co vlastně hledám. A samozřejmě jsem nic nenašla.

„Myslíš, že ti o sobě opravdu řekl všechno?“ zeptal se mě Tommy. „Jsi si jistá, že není s nějakou jinou ženskou, například?“

Silnice se stočila do malého, zalesněného údolíčka, na jehož dně stála skupinka majestátních dubů, podobná hloučku vážených gentlemanů, kteří se shromáždili na doutník v salonku luxusního pánského klubu.

„Není s jinou ženskou,“ odmítla jsem tuto možnost resolutně.

„Jak to víš?“

„Vím to, protože... prostě to vím. Byl bez závazků; byl k mání. Nejen doslovně, ale i v emocionálním smyslu.“

Mezi stromy se mihl stín srnce prchajícího před hlučnými vetřelci.

„Fajn. Ale co nějaký jiný varovný příznak?“ naléhal Tommy. „Odporoval si třeba někdy v něčem, co ti řekl? Neměla jsi nikdy pocit, že před tebou něco tají?“

„Ne.“ Odmlčela jsem se. „I když, možná...“

Jo se ke mně zvědavě otočila. „Co?“

Zamyšleně jsem si vzdychla. „Ten den, kdy jsme se seznámili, nepřijal několik příchozích hovorů. Ale to bylo jen ten první den, pak už to neudělal,“ dodala jsem spěšně. „Od té doby vždycky hovor vzal, když mu zazvonil telefon. A nebyly to žádný divný, podezřelý hovory – většinou to byli

jeho kamarádi, jeho máma, klienti...“ A *Derek*, napadlo mě najednou. Nikdy jsem vlastně nepřišla na to, kdo to ten *Derek* byl.

Tommyho obočí splynula v jakési komplikované triangulační linii.

„Co je?“ naléhala jsem na něj. „Proč se ptáš? To bylo jen ten první den, Tommy. Potom vždycky telefon zvednul, když mu zazvonil.“

„Já ti věřím. Jenom...“ Ustaraně se odmlčel.

Jo významně mlčela, ale já jsem ji ignorovala.

„Já jsem měl jenom vždycky pocit, že seznamovat se s někým na internetu je dost riskantní,“ pokračoval Tommy konečně. „Já vím, že ses s ním neseznámila online, ale je to podobná situace – nemáte žádný společný známý a jeden o druhém v podstatě nic nevíte. Mohl vystupovat prakticky jako kdokoliv.“

Nesouhlasně jsem se zamračila. „Ale on si mě přidal do přátel na Facebooku. Proč by to dělal, kdyby měl co skrývat? Je pracovně na Twitteru a na Instagramu a má firemní webovou stránku. A na ní má dokonce i svou fotku. A já jsem tejden bydlela v jeho domě, vzpomínáš? Chodila mu tam pošta na jméno Eddie David. Jestli nebyl Eddie David, uměleckej truhlář, tak bych to věděla.“

Vjeli jsme do hlubokého lesa táhnoucího se přes Cirencester Park. Jo na předním sedadle se dívala z okna, zjevně bezradná, co mi na to má odpovědět. Na holých stehnech se jí blýskaly zlaté penízky jasného slunečního světla. Za chvíli budeme z lesa venku a přijedeme k zatačce, kde došlo k té nehodě.

Při tom pomyšlení jsem měla najednou pocit, jako by se mi hůř dýchalo, jako kdyby nám někdo v autě zavřel přívod kyslíku.

O pár minut později jsme vjeli do otevřené krajiny ozářené sluncem. Na obloze nebylo po dešti ani mráčku. Zavřela

jsem oči. Ani po těch letech jsem se nedokázala dívat na místo, kde ji prý posádka sanitky vyložila a snažila se zabránit nevyhnutelnému.

Jo mi účastně položila ruku na koleno.

„Proč to děláš?“ Rudiho antény byly v plné pohotovosti. „Mami? Proč jsi dala ruku Sarah na koleno? Proč jsou tamhle u toho stromu ty kytky? Proč jste všichni tak –“

„Rudi,“ přerušila ho Jo spěšně, „co kdybychom si zahráli nějakou hru? Co třeba slovní fotbal? Já začnu, jo? Telegraf.“

Rudi se významně odmlčel, a pak naštvaně pravil. „Na takový blbosti už jsem velkej.“ Neměl rád, když ho dospělí ze svých hovorů vylučovali.

Já jsem pořád ještě měla oči zavřené, i když jsem věděla, že už jsme to místo přejeli.

„Facebook,“ zamumlal Rudi neochotně.

„Jsi v pohodě, Harringtonová?“ zeptal se mě Tommy po ohleduplné chvilce ticha.

„Jo, dík.“ Otevřela jsem oči. Pole pšenice, rozpadající se kamenné zídky, klikatící se pěšinky ve vysoké trávě. „V pohodě.“

Čas tu bolest nijak nezmenšil. Devatenáct let trochu ohladilo ostré hrany a přikrylo její nevzhledný povrch, ale pod ním zůstávala pořád stejná.

„Co kdybychom si ještě trochu promluvili o Eddiem?“ navrhl Jo. Pokusila jsem se říct ano, ale hlas mi uvázl v hrdle. „Až se na to budeš cejtit,“ dodala a poplácala mě po koleně.

„No, pořád musím myslet na to, jestli neměl nehodu,“ řekla jsem, když jsem zase byla schopná mluvit. „Chystal se do jižního Španělska surfovat.“

Tommyho obočí soustředěně zvažovala tuto možnost. „No, podle mě to zní jako docela rozumná teorie.“

Jo připomněla, že Eddie a já jsme přátelé na Facebooku. „Kdyby se mu něco stalo, tak by o tom přece něco bylo na jeho profilu.“

„Jo, ale nesmíme podceňovat fakt, že mu přestal fungovat telefon,“ namítla jsem. Hlas mi slábl, jak se přede mnou zavírala další a další cestička k naději. „Bylo to hrozný, on –“

„Zlato,“ přerušila mě Jo jemně. „Zlato, jeho telefon *ne-přestal fungovat*. Pokaždý, když mu zavoláš, zvoní.“

Sklíčeně jsem přikývla.

Rudi chroupal bramborové lupínky a nespokojeně kopal zezadu do Joina sedadla. „Já se nudíííííím.“

„Přestaň!“ okřikla ho Jo. „A kolikrát ti mám říkat, abys nemluvil s plnou pusou.“

Rudi využil toho, že ho matka nemůže vidět, otočil se ke mně a nabídl mi pohled do své pusy plné napůl rozžvýkaných lupínků. Bohužel se z nějakých neznámých důvodů rozhodl, že je to nějaký tajný vtip, kterému rozumíme jen my dva.

Vsunula jsem ruku do postranní kapsičky v kabelce a našla jsem prsty poslední kousek naděje, který mi zbýval. „Ale co Myš,“ zašeptala jsem zoufale. Neměla jsem daleko k slzám. „Dal mi přece Myš.“

Sevěřela jsem ji v dlani; byla ohlazená do hladka, menší než vlašský ořech. Eddie ji vyřezal z kousku dřeva, když mu bylo teprve devět let. Prožila toho se mnou hodně, řekl mi. Je to můj talisman.

Připomínala mi mosazného tučňáka, kterého mi kdysi dal otec jako těžítko, když jsem se učila na maturitní zkoušky. Přísným, zachmuřeným výrazem sledoval na stole každý můj pohyb a dohlížel na to, abych nezahálela a nešvindlovala. Od těch dnů až dodnes jsem toho tučňáka milovala. Nedovedla jsem si představit, že bych se ho vzdala a někomu ho svěřila.

Věděla jsem, že Myš byla pro Eddieho stejně důležitá; a přesto mi ji věnoval. *Dobře se mi o ni starej, dokud se nevrátím*, řekl mi. *Hodně pro mě znamená.*

Jo se na mě podívala a vzdychla si. O Myši jsem jí už vyprávěla. „Lidi se mění,“ řekla tiše. „Třeba pro něj bylo jednodušší obětovat přívěsek na klíče než tě znovu kontaktovat.“

„To není jenom přívěsek na klíče. Je to...“, vzdala jsem to. Jo pokračovala, o něco laskavějším tónem. „Podívej, Sarah, jestli jsi přesvědčená, že se mu něco stalo, tak co kdybys posbírala všechny ty kousky vaší komunikace a napsala něco na jeho Facebook? Aby si to mohl každý přecíst? Napiš tam, že si o něj děláš starosti, a zeptej se, jestli o něm někdo něco neví.“

Nervózně jsem polkla. „Jak to myslíš?“

„Myslím to přesně tak, jak to říkám. Požádej jeho přátele o informace. Na co čekáš?“

Odvrátila jsem se a podívala se z okna, neschopná promluvit.

Jo naléhala dál. „Já si teda myslím, že jediný, co by tě od toho dokázalo odradit, je stud. A jestli jsi opravdu, naprosto a nezvratně přesvědčená, že se mu přihodilo něco hrozného, tak by ses na stud vykašlala a udělala bys to.“

Právě jsme projížděli kolem starého vojenského letiště. Nad prázdnou přistávací plochou plápolal vybledlý oranžový větrný pytel a já jsem si najednou vybavila Hannin nadšený hýkavý smích, když táta jednou poznamenal, že vypadá jako obrovský oranžový pindík. „Pytel na pindík!“ řičela, a máma nevěděla, jestli se má smát, nebo ji vážně pokárat.

Rudi si na iPadu otevřel Join seznam stažené hudby a vybral si playlist s názvem „Rap z jižního pobřeží“.

Jestli jsem si dělala takové starosti, jak jsem tvrdila, proč jsem vlastně na Eddieho zeď nenapsala? Neměla Jo nakonec pravdu?

Před námi se objevily kamenné domečky cotswoldského Chalfordu, tisknoucí se odhodlaně ke svahu okolních kopců, jako kdyby od nich očekávaly záchranu před vnějším nebezpečím. Chalford posléze ustoupil Brimscombu, za nímž následoval Thrupp a nakonec jako poslední Stroud. A právě ve Stroudu očekávala Tommyho v naší bývalé škole početná

komise složená z učitelů, žáků a zástupců tisku. Musela jsem se dát co nejrychleji dohromady.

„Počkej,“ zarazil najednou Tommy mé úvahy. Ztlumil Rudiho hudbu a podíval se na mě ve zpětném zrcátku. „Harringtonová, řekla jsi Eddiemu, že jsi byla vdaná?“

„Ne.“

Tommyho obočí nad tou zprávou zdivočele poskočila. „A netvrdila jsi náhodou, že jsi mu řekla všechno?“

„Jo, vždyť jo! Ale neprobírali jsme spolu celý seznam všech našich bejvalejch. To by bylo... dost divný, nemyslíš? Vždyť je nám oběma skoro čtyřicet, proboha...“ V rozpacích jsem se odmlčela. Nebo jsme to snad měli probírat? „Chystali jsme se, že si navzájem povíme svůj životní příběh, ale prostě jsme se k tomu nedostali. Ale řekli jsme si, že jsme oba nezadaní.“

Tommy se na mě upřeně díval ve zpětném zrcátku. „Ale aktualizovali jste si s Reubenem vaši webovou stránku?“

Svraстила jsem čelo v marné snaze uhádnout, na co naráží.

A pak jsem si vzpomněla. „Panebože, ne,“ zasténala jsem. Žaludek mi sevřely ledové prsty úzkosti.

„Co je?“ dožadoval se Rudi pohotově. „O čem to mluvíte?“

„O webovéch stránkách Sařiny nadace,“ vysvětlila mu Jo. „Je tam celá stránka o Sarah a Reubenovi, o tom, jak v devadesátých letech, když se vzali, založili nadaci na podporu nemocničních klaunů. A o tom, jak ji pořád společně vedou.“

„Aha!“ vykřikl Rudi a odložil iPad, nadšený, že konečně může vyřešit problém, se kterým jsme si až dosud očividně sami nevěděli rady. „Sařin kluk si to přečetl a zlomilo mu to srdce! To proto je mrtvej, protože nemůžeš být živej, když ti nefunguje srdce.“

Nicméně: „Promiň, ale to neberu,“ odporovala Jo klidným, pevným hlasem. „Jestli s tebou strávil celý tejden,

Sarah, jestli to s tebou myslel stejně vážně jako ty s ním, tak by ho jenom tohle samo o sobě neodradilo. Zeptal by se tě na to, chtěl by si to s tebou vyjasnit. Nevypařil by se jako uličník.“

Ale já už jsem měla zapnutou tu zatracenou messengerovou aplikaci a vytukávala jsem mu další zprávu.

KAPITOLA 4

Den první: Den, kdy jsme se poprvé potkali

V den, kdy jsem se seznámila s Eddiem Davidem, bylo vedro jako v peci. Země jako by se roztékala horkem a proměňovala v jezero žhavé lávy; ptáci se schovávali ve stínu v korunách stromů a i včely jen ztěžkle zvedaly ochablá křídla. Nevypadalo to zrovna na ideální odpoledne pro osudové vzplanutí k naprostému cizinci. Všechno daleko spíš nasvědčovalo tomu, že to bude červnový den jako každý jiný, stvořený pro klidnou procházku, osamělou, smutnou a důvěrně známou.

Ještě než jsem Eddieho uviděla, slyšela jsem ho. Stála jsem na autobusové zastávce a snažila se vzpomenout, co je za den – čtvrtek, uvědomila jsem si, což znamenalo, že mám skoro hodinu času. Že tu budu skoro hodinu v tom největším parnu čekat na autobus, ve kterém se pak nejspíš usmážím. Vydala jsem se pomalu k vesnici a hledala stín, v němž bych se aspoň na chvíli ukryla. Horký vzduch ke mně otevřenými okny přinášel hlasy dětí z nedaleké školy.

Najednou je přerušil jiný zvuk, přicházející odněkud zepředu: bečení ovce. BÉÉÉ, znělo naléhavě, BÉÉÉ!

Ovčímu bečení odpověděl mohutný výtrysk mužského smíchu, který se valil horkým vzduchem jako osvěžující proud životodárné studené vody. Ještě než jsem toho muže spatřila, začala jsem se bezděčně usmívat. Jeho smích v sobě obsahoval všechno, co jsem si kdy myslela o ovcích,

o jejich legračních obličejích a přitroublých výrazech jejich malých očí.

Byli ode mě kousek stranou, na travnatém plácku. Muž seděl na zemi zády ke mně a ovce stála pár kroků od něj a měřila si ho malýma, tupýma očkama po stranách úzké hlavy. Váhavě ze sebe vyloudila další zabečení a ten muž jí odpověděl něco, čemu jsem nerozuměla.

Než jsem k nim na plácek došla, byli plně zabráni do vážného rozhovoru.

Stála jsem na kraji sluncem spálené trávy a dívala se na ně a najednou se mi v duchu vybavil dávný, důvěrně známý obrázek. Sice jsem toho muže neznala, ale byl věrnou, okouzující replikou spousty kluků, se kterými jsem chodila do školy: vysoký, pohledný chlapík s nakrátko ostříhanými vlasy a snědou, opálenou pletí, oblečený v typické uniformě mládeže ze západního pobřeží, skládající se z kraťasů s velkými kapsami a vybledlého trička. Typ kluka, kterému nedělá problém vyrobit poličku, nepochybně umí skvěle surfovat a nejspíš jezdí v otřískaném golfu, který dostal od své laskavé, i když trochu praštěné matky.

Zkrátka typ kluka, jakého, jak jsem se tehdy svěřovala svému holčičímu deníčku, si jednou vezmu za manžela. (To „jednou“ označovalo blíže nespecifikovanou dobu v budoucnosti, kdy se jako motýl vylíhnu z nevábne kukly a opustím své postavení průměrné, nepřitažlivé a společensky neúspěšné chudinky živořící ve stínu Mandy a Claire a zazáříím jako odvážná a krásná žena, již bezmocně podlehne každý muž, na kterého se uráčí jen podívat.) Můj budoucí manžel bude pocházet z téhle vesnice – ze Sappertonu, nebo z jiné vesnice někde poblíž – a rozhodně bude jezdit golfem. (Ten golf pro mě tehdy z nějakého neznámého důvodu hodně znamenal. V mých představách jsme v něm jeli na svatební cestu do Cornwallu, kde jsem ho ohromila tím, že jsem se se surfováním prknem v podpaží neohroženě vrhla do mořských vln.)

Ve skutečném životě jsem se pak místo toho všeho provdala za neschopného, slabošského amerického klauna. A myslím opravdového klauna, s krabicemi plnými červených nosů, ukulele a šaškovských klobouků. Za pár hodin, jak se do našeho bytu začnou vkrádat první paprsky jasného kalifornského slunce, už začne být celý nespůj. Zazívá, překulí se na bok, na chvíli se přitulí ke své nové přítelkyni a pak vyskočí z postele a odejde seštelovat klimatizaci a vyrobit své milované nějakou nechutnou zelenou šťávu.

„Ahoj,“ pozdravila jsem.

„Jé, ahoj,“ vyhrkl ten muž rozpačitě a ohlédl se. *Jé, ahoj.* Jako kdyby mě znal celý život. „Já jsem se tu trochu skamarádil s ovci.“

Ovce ze sebe vyloudila další zvučné zabečení a nespouštěla oči z mužovy tváře. „Známe se teprve pár minut,“ jal se mi ten chlapík vysvětlovat, „ale oba to spolu myslíme sakra vážně.“

„Aha,“ usmála jsem se. „A je to vůbec legální?“

„Láska se přece nedá legalizovat,“ namítl neznámý zvesela.

Hlavou mi bleskla nečekaná myšlenka: *stýská se mi po Anglii.*

„A jak jste se vlastně vy dva seznámili?“ zeptala jsem se a vkročila na trávník.

Muž se na ovci pobaveně usmál. „No, já jsem tu seděl a tak trochu jsem se utápěl v sebelítosti, když se tu najednou zničehonic objevila tahle mladá dáma. Začali jsme si jen tak povídat, a než jsem se stačil vzpamatovat, mluvili jsme o tom, že to spolu dáme dohromady.“

„Chcete snad říct *tenhle mladý pán*,“ opravila jsem ho. „Já toho teda o ovcích moc nevím, ale i já vám můžu říct, že tohle není žádná dáma.“

Po chvilce zaraženého ticha se ten muž naklonil a podíval se ovci na huňatý podvozek. „A sakra.“

Ovce na něj vytrvale zírala neměnným tupým výrazem. „Tak ty se nejmenuješ Lucy?“ zeptal se jí její společník vyčítavě. Ovce nepřekvapivě mlčela. „Říkala mi, že se jmenuje Lucy,“ obrátil se ke mně.

„Lucy se určitě nejmenuje,“ trvala jsem na svém.

Ovce znovu zabečela a muž se rozesmál. Z koruny stro-
mu u pěšiny za námi s hlasitým plácáním křídel vylétla hor-
kem omámená kavka.

Stála jsem přímo u nich. Tvořili jsme malou semknutou skupinku, ten muž, ovce a já, na malém venkovském paži-
tu. Muž se na mě upřeně díval. Jeho oči měly barvu dale-
kých moří, napadlo mě, a byly plné vřelosti a dobrých, po-
citivých úmyslů.

Celkem vzato byl neodolatelný.

*Musíte počítat s tím, že to může trvat hodně dlouho, než
budete zase schopná vybudovat si opravdový citový vztah k ji-
nému muži,* bylo mi oznámeno dneska ráno. Tuto skvělou
radu mi udělila absurdní aplikace jménem Průvodce rozcho-
dem, kterou mi (bez mého vědomí) stáhla do telefonu Jenni
Carmichaelová, moje nejlepší kamarádka v Los Angeles, den
potom, co jsme s Reubenem oznámili naše odloučení. Kaž-
dé ráno mě zásobovala strašlivými povzbudivými hláškami
o stavu citového traumatu, ve kterém jsem se právě nacháze-
la, a ujišťovala mě, že všechno je v nejlepším pořádku.

Jenomže já jsem se v žádném citovém traumatu nena-
cházela. Dokonce i když mi Reuben řekl, že je mu to líto, ale
že podle jeho názoru bychom se měli rozvést, musela jsem
se nutit k pláči, abych nezranila jeho city. Když mě tento
báječný vynález informoval o tom, jak mám zlomené srdce
a zlomeného ducha, měla jsem pocit, jako kdybych nedo-
patřením četla cizí e-mailovou korespondenci.

Ale Jenni těšilo, když mě viděla vzkazy od tohoto bohu-
libého zařízení číst, a tak jsem si aplikaci v telefonu nechala.
Jennin vlastní emoční stav – čím dál křehčí, jak se jí blížila

čtyřicítka a s ní mizela naděje, že se jí podaří otěhotnět – byl bezprostředně závislý na uspokojování její silně vyvinuté potřeby starat se o své bližní.

Ten muž se otočil zpátky k ovci. „Hm, to je škoda. Myslel jsem, že nás s Lucy čeká skvělá společná budoucnost.“ V kapse mu začal zvonit telefon.

„Zvládnete to?“

Muž povytáhl telefon kousek z kapsy a odmítl hovor. „Jo, myslím, že jo. Nebo aspoň doufám.“

Já jsem se rozhlížela kolem, jestli někde neuvidím další ovce, farmáře nebo úslušného ovčáckého psa. „Asi bychom se o něj měli nějak postarat, co myslíte?“

„Hm, asi jo.“ Můj neznámý společník se pomalu zvedl. „Zavolám Frankovi. Patří mu tady většina ovci.“ Vyfukal na displeji telefonní číslo a já jsem najednou znejistěla. Až se o tu ovci postaráme, nezbude nám nic jiného než přestat žertovat a začít se bavit vážně, jako dva normální dospělí lidé.

Stála jsem na trávníku a čekala. Beran bez valného nadšení uždiboval suchá stébla trávy kolem sebe a po očku nás podezíravě sledoval. Byl čerstvě ostráhaný, ale i tak působil dojmem, že se ve svém bílém kožichu dusí horkem.

Přemýšlela jsem, co tam vlastně dělám. Přemýšlela jsem, proč se ten muž předtím tak litoval. Přemýšlela jsem, proč si pořád rukou prohrabávám vlasy. Můj společník se mezi tím domlouval telefonem s Frankem a občas se uvolněně zasmál. „Tak jo, kámo. Vynasnažím se. Jasně,“ říkal a díval se přitom na mě. Měl opravdu krásné oči.

(Nech toho!)

„Frankie se sem nedostane dřív než za hodinu. Říkal, že Lucy utekla z pastviny vedle hospody.“ Otočil se k ovci. „No, tys teda urazila pořádný kus cesty. Jsi pašák.“

Ovce mu nevěnovala pozornost a pásla se dál, a tak se obrátil zase ke mně. „Zkusím ji zahnat zpátky. Měla byste chuť mi pomoci?“

„Jasně. Stejně jsem tam měla namířeno na oběd.“

Neměla jsem tam namířeno na oběd. Ve skutečnosti jsem čekala na autobus č. 54 do Cirencesteru, protože u rodičů doma nikdo nebyl a v Cirencesteru jsem navíc měla nějaké známé. Večer předtím volala sestra z jednotky intenzivní péče Královské nemocnice v Leicesteru, že přijali mého dědečka s frakturou kyčle. Dědečkovi bylo třiadvadesát a bylo s ním strašně těžké pořízení, ale neměl nikoho kromě mé matky a její sestry Lesley, která ovšem toho času pobývala se svým třetím manželem na Maledivách.

„Prosím tě, klidně jeďte,“ pobízela jsem matku, když váhala, jestli se za ním má vypravit nebo ne. Matka se chorobně děsila představy, že by mě zklamala. Každý rok v červnu chystala u příležitosti mé návštěvy okázalou oslavu, vyznačující se bezchybnou organizací, záplavou květin v celém domě a vybranými lahůdkami. Snažila se mě všemi prostředky přesvědčit, že život v Anglii je nesrovnatelně lepší než cokoli, co mi může nabídnout Kalifornie.

„Ale...“, sledovala jsem, jak její odhodlání ochabuje, „já nechci, abys tu zůstala sama.“

„Budu v pohodě,“ ujišťovala jsem ji. „Ty musíš bejt u dědy – kdo by se za něj omlouval za všechno, co tam provede? Vždyť by ho jinak z té nemocnice vyhodili.“

Když byl děda v nemocnici naposledy, měl poněkud nešťastný výstup s jedním sekundářem, o němž se zatvrzele vyjadřoval jako o „tom imbecilním nedoukovi“.

Následovala krátká odmlka, v níž matka sváděla vnitřní boj mezi povinnostmi starostlivé dcery a neméně starostlivé matky.

„Hele, já si tu jenom vyřídím nějaký věci a za pár dní přijedu za vámi,“ navrhla jsem.

Máma se nejistě podívala na tátu, který rozpačitě mlčel. *Odkdy jste vy dva tak nerozhodní?* ptala jsem se v duchu. To léto mi rodiče najednou připadali zestárlí a jako by se

scvrkli. Zvlášť matka. Jako kdyby k ní její vlastní tělo už nepasovalo. (Byla to moje vina? Zavinila jsem snad nějak její scvrknutí tím, že jsem trvala na tom, že chci žít v cizině?)

„Ale ty u nás nespíš ráda,“ namítl táta, který pro své pocity nebyl schopen najít lepší slova. Z lítosti nad tím, že se ani pro jednu nedokáže nad situaci povznést a pokusit se ji odlehčit nějakým, byť třeba ne zrovna zdařilým vtipem, se mi stáhlo hrdlo, až jsem měla pocit, že z něj nevypravím ani hlásek.

„Ale to je přece nesmysl! Samozřejmě že jsem u vás ráda,“ zaprotestovala jsem po chvíli, když jsem konečně byla schopná promluvit.

„A navíc ti tu nemůžeme nechat auto. Jak se tam dostaneš?“

„Pojedu autobusem.“

„Na zastávku je to hrozně daleko.“

„Já ráda chodím pěšky. Ne, vážně, prosím vás, jedte. Já si aspoň v klidu odpočinu – stejně mi pořád říkáte, že bych měla víc odpočívat. Budu si číst a spořádám tu horu jídla, co jste tu nachystali.“

A tak jsem ten den ráno rodiče zdárně vyprovodila za dědou a zničehonic se ocitla sama v domě, v němž – ano, byla to pravda – jsem nebyla ráda.

Což v důsledku znamenalo, že jsem se nechystala do místní hospody na osamělý oběd. Ve skutečnosti jsem se pokoušela toho člověka, kterého jsem viděla poprvé v životě, nějak nenápadně přimět, aby si se mnou dal skleničku, a to navzdory varování oné chytré porozchodové aplikace z rána, že v této fázi mého života flirtování s jinými muži nemůže skončit jinak než slzami a dalším citovým trápením. *Nezapomínejte, že jste teď nekonečně zranitelná*, upozorňovala mě, s doprovodným rozostřeným obrázkem nějaké nešťastnice brečící do hromady měkkých polštářů.

Mému neznámému začal znovu zvonit telefon. Tentokrát ho nechal vyzvánět.

„Tak jo, jdeme na to,“ zavelel. Vykročil směrem k Lucy, která si ho rozmrzele změřila, otočila se a dala se do běhu. „Nadběhněte jí z druhý strany!“ volal na mě novopečený ovčák. „Odřízneme jí cestu a naženeme ji zpátky k hospodě. Au! Sakra!“ Chvilku nemotorně poskakoval bosýma nohama po trávě a pak se vrátil pro žabky.

Já jsem zamířila doleva, tak svižně, jak jsem jen v úmorném vedru dokázala. Lucy zahnula doprava, kde už na ni se smíchem čekal můj spulhonák. Naše kořist uznala, že je v pasti, neochotně se rozběhla úzkou uličkou vedoucí k hospodě a cestou co chvíli vydala na protest hlasité zabečení.

Děkuju Ti, Bože, nebo vesmíre, nebo osude, říkala jsem si v duchu. Děkuju Ti za tuhle ovci, za tohohle chlapa, za tenhle anglický živý plot.

Byla to nesmírná úleva, mluvit s někým, kdo nevěděl nic o smutku, který jsem podle všeho měla prožívat. Kdo při hovoru se mnou soucitně nenakláněl hlavu na stranu. Kdo mě prostě jen dokázal rozesmát.

Lucy cestou podnikla několik pokusů o útěk, ale společnými silami a účinnou týmovou spoluprací se nám nakonec podařilo dostat ji zpátky na pastvinu. Můj společník ulomil větev ze stromu a zahradil jí díru v plotě, kterou ovce předtím utekla, a pak se s vítězoslavným úsměvem otočil ke mně a prohlásil: „Hotovo.“

„Jo,“ přikývla jsem. Stáli jsme hned vedle hospody. „Dlužíte mi pivo.“

A on se zasmál a řekl, že to zní fér.

A bylo to.

KAPITOLA 5

O sedm dní později jsme se s Eddiem rozloučili. Ale řekli jsme si to francouzsky: *au revoir*. Což v překladu znamená *na shledanou!* Nebylo to sbohem. Ani zdaleka to nebylo sbohem. Odkdy „sbohem“ obsahuje sdělení: „Myslím, že jsem se do tebe zamiloval?“

Vracela jsem se podél řeky Frome zpátky do domu rodičů a samým štěstím jsem si potichu pobrukovala. Voda byla ten den průzračně čistá, dno bylo vyložené měkkými polštáři zeleného mechu, které střídaly drobné šterkové peřejky a vysoké trsy ostrých stébel orobince. Šla jsem kolem místa, kde Hannah tenkrát spadla do vody, když se pokoušela utrhnout si pár květů pryskyřníku, a ke svému vlastnímu překvapení jsem se při té vzpomínce zasmála nahlas. Srdce mi překypovalo zážitky z posledního týdne: nekonečné hovory do pozdní noci, spousty sýrových sendvičů, společné záchvaty smíchu, ručníky schnoucí na venkovním zábradlí. Eddieho statné, vypracované tělo, vítr tiše šumící v korunách stromů za jeho stodolou jako jemný poprašek mouky, a znovu a znovu slova, která mi řekl, když jsem od něj odjížděla.

Ten večer jsem dorazila do Leicesteru. Když jsem jela taxíkem do nemocnice, spustil se prudký liják. Město se ponořilo do téměř úplné tmy, osvětlované jen odrazy červeného neonového nápisu *Pohotovost* klouzajícími po předním

skle auta jako rozlitá lepkavá tekutina. Dědu jsem našla poněkud otřeseného prodělaným úrazem, ale ve stejně mrzutém rozpoložení jako obvykle, a rodiče na hranici vyčerpání.

Ten večer Eddie nezavolal. Ani neposlal zprávu, že cesta proběhla v pořádku. Když jsem se převlékala do pyžama, chvíli jsem přemýšlela, proč se neozval. *Nejspíš měl naspěch*, uklidňovala jsem samu sebe. *Vsadím se, že je s nějakým kamarádem a zapomněl na čas*. A taky: *Říkal přece, že mě miluje*, dodala jsem v duchu. Určitě zavolá!

Ale Eddie David nezavolal. Nezavolal ani nazítří, nezavolal už nikdy.

Několik dní jsem samu sebe přesvědčovala, že to nic neznamená a že je všechno v pořádku. Bylo by přece absurdní – dokonce šílené – zpochybňovat to, k čemu mezi námi došlo. Ale jak se z několika pomalu a bolestně plynoucích dní stal celý týden, bylo pro mě čím dál těžší držet pevnou hráz sebeklamu proti rostoucímu přílivu paniky.

„Je ve Španělsku a ohromně si to tam užívá,“ lhala jsem, když jsem přijela do Londýna na plánovanou návštěvu u Tommyho.

O pár dní později jsem při obědě s Jo konečně šla s barvou ven. „Nezavolal,“ přiznala jsem a do očí mi vzápětí vstoupily slzy paniky a ponížení. „Něco se mu muselo stát. Nebyl to jen úlet, Jo; nic takovýho jsem nikdy předtím nezažila.“

Tommy a Jo se ke mně chovali ohromně laskavě a ohleduplně. Poslouchali moje nářky a marné úvahy, co se mu mohlo stát, ujišťovali mě, že „to zvládám bezvadně“, ale já jsem cítila, že je děs, jak se jim Sarah, kterou znali, hroutí před očima. Byla jsem přece ženská, která dokázala převrátit svůj život naruby a utéct do Los Angeles v temném oblaku zvířeném hroznou tragédií. Ženská, která založila úžasnou charitativní organizaci na podporu dětí, vzala si úspěšného Američana a jezdila přednášet po celém světě.

A teď se ta samá ženská dva týdny malátně ploužila po Tommyho bytě a jediné, co ji zajímalo, bylo sprádaní nemsmyšlných úvah o tom, kam se poděl chlap, se kterým strávila celých sedm dní.

V té době celá Británie div neexplodovala pod strašlivým tlakem vyvolaným referendem o členství v Evropské unii, můj děda měl za sebou dvě operace a z mých rodičů se prakticky stali vězni v jeho domě. Moje charitativní organizace získala významný grant a Jenni prodělávala poslední cyklus pokusů o umělé oplodnění, který byla její pojišťovna ochotná hradit. Já jsem tak nejistě našlapovala po ošidném minovém poli opravdových dramatických lidských osudů, ale jen s námahou jsem se dokázala přimět, abych něco z nich vůbec registrovala.

Zažila jsem to u všech svých přátel, sledovala jejich pokusy najít nějaké přijatelné vysvětlení. Nevěřičně jsem je poslouchala, když tvrdili, že se mu třeba rozbil telefon; že si možná zlomil nohu; že se mu stal jiný úraz, kvůli němuž mi o sobě nemůže dát vědět. Trvali na tom, že ho možná „vyplašila“ nějaká neuvážená poznámka, kterou před ním pronesli, a tudíž je třeba „vyjasnit si případný nedorozumění“. Vnímala jsem, jak odhazují veškerou hrdost, trápí se a lámou si marně hlavu, že z toho div nepříjdou o rozum, a to všechno kvůli nějakému chlapovi, co nezavolal. A co hůř, kvůli chlapovi, kterého sotva znali.

A teď jsem seděla v Tommyho autě, moje vlastní hrdost taky v tahu, se zlomeným srdcem a pološílená z nepochopitelnosti celé téhle situace, a formulovala jsem zoufalý vzkaz ujišťující ho, že už opravdu nejsem vdaná. Že jsme se s manželem rozešli, a to *velmi přátelsky*.

Tommy zastavil u vchodu do naší bývalé školy přesně ve chvíli, kdy na přední sklo auta začaly dopadat první jemné kapky deště. Zaparkoval nezvykle mizerně, jedním kolem na obrubníku, ale – což bylo u něj ještě nezvyklejší – ani se

nepokusil to napravit. Já jsem rozpačitě přejela pohledem po hradbě vzrostlých buků chránící pozemek školy, po klikaté žluté čáře na silnici a po nápisu nad vchodem, a znamenala jsem nervózní svírání v žaludku. Vrátila jsem telefon zpátky do kabelky. Zpráva Eddiemu bude muset počkat.

„Tak jsme tady!“ Tommyho hlas pod tíhou předstíraného nadšení klesl uprostřed věty jako prověšená prádelní šňůra. „Měli bychom sebou hodit. Za pět minut mám mluvit!“

Ale nehýbal se, a tak jsme zůstali sedět také. Rudi na nás udiveně zíral. „Proč nevystupujete z auta?“ dožadoval se nedůvěřivě. Nikdo mu neodpověděl. Po pár vteřinách vystřelil ze zadního sedadla jako z praku a rozběhl se k bráně školy. Mlčky jsme ho sledovali, jak postupně zpomaluje do loudavé chůze s rukama ležérně v kapsách, rádoby nenuceně se zastavuje u vchodu a zvažuje, jaké radovánky by mu mohlo nabídnout školní hřiště. Po chvilce váhání se vrátil k autu. Tenhle výlet zatím nebyl z jeho pohledu nic moc.

Chudáček Rudi. Netušila jsem, na co ho Jo na dnešní expedici nalákala, ale těžko mu řekla celou pravdu. Zahájení sportovního programu na střední škole by ho snad mohlo zaujmout, pokud by měl šanci dostat nějaké sportovní náramky na měření tepu, které byly součástí nabídky projektu, nebo pokud by tu byly nějaké děti v jeho věku, s nimiž by si mohl hrát. Ale technické hračky, které tvořily zlatý hřeb Tommyho programu, měl předvádět klan „slibných sportovců“ vybraných šéfem oddělení tělesné výchovy a nejmladšímu účastníkovi bylo čtrnáct.

Rudi stál kousek od auta a tvářil se otráveně. Jo vystoupila a šla si s ním promluvit a Tommy, najednou zamlklý, se naklonil a prohlédl si svůj odraz ve zpětném zrcátku. *Má z toho hrůzu*, uvědomila jsem si a pocítila k němu vlnu soucitu. Když byl Tommy Stenham malý, kluci v naší smíšené

škole k němu nebyli právě velkorysí. Když zrovna oslavil dvanácté narozeniny a jeho poněkud snobská matka mu vyrobila na hlavě praštěný módní účes, jeden z nich, Matthew Martyn, mu vmetl, že je gay. Tommy se rozbřečel, a tak mu ta nálepka samozřejmě zůstala. Matthew a jeho kumpáni každý den postříkávali Tommyho židli „protiteploušským sprejem“ a na spodní stranu desky jeho lavice mu lepili fotografie nahých mužů. Když bylo Tommymu čtrnáct, začal chodit s Carlou Franklinovou; jeho trýznitelé se pošklebovali, že se tím jen maskuje. Tommy pak začal trávit dlouhé hodiny v matčině domácí posilovně, ale jeho nově vybudované svaly všechno jenom zhoršily: Matthewova parta si z něj s oblibou při každé příležitosti dělala boxovací pytel. Než se s rodinou v roce 1995 vystěhoval do Spojených států, trpěl sportovní anorexií, lehce zadržával v řeči a neměl mezi kluky žádné kamarády.

O mnoho let později – dlouho poté, co se vrátil do Anglie – si Tommyho najala bohatá právnička jménem Zoe Markhamová jako osobního trenéra. V té době už měl v Londýně spoustu významných klientek, z nichž mnohé s ním otevřeně flirtovaly. „Podle mě jim naplňuju nějakou fantazii,“ říkal mi. Částečně mu jejich zájem lichotil a částečně jím byl znechucený. „Jsem pro ně něco jako sexy hodinovej manžel s nástrojema v pohotovosti. Prostě modrej límeček s vymakanejma svalama.“

Ale Zoe Markhamová byla evidentně jiný případ. Vycházeli spolu „fantasticky“, „ohromně si rozuměli“, a co bylo nejdůležitější, Zoe ho brala jako „plnohodnotného člověka“, ne jako pouhého zaměstnance, který má za úkol zařídit, aby byla krásná a štíhlá. (Oboje už byla.)

Po pár měsících nezávazného flirtování mu přes nějakého známého pomohla získat místo sportovního konzultanta. Tommy ji pak jako poděkování pozval na večeři. Ona ho po večeři pozvala k sobě domů a tam se bez okolků svlékla.